

КОЛАЧИЋ И ВЕЛИКА АВАНТУРА

У граду Паризу био један пекар који је пекао најлепше и најукусније колачиће. Он је оставио на прозор колачиће да се хладе, и један мали несташан колачић је искочио и побегао. За њега је то био потпуно нови свет. Сви људи су га пратили и чудили се како он може да хода. Све што је желео је било да не заврши у нечијем стомаку. Вапио је да нађе нове пријатеље и да види све. На свом пропутовању наишао је на мачку. Она се прикрадала и хтела је да га смаже. Колачић угледа мачку и даде се у бег. Са обзиром да је био пљоснат успео је да ускочи у аутобус који је затварао врата. Јадни мали колачић се сакрио испод једног седишта и возио аутобусом све до задње станице. Када се аутобус испразнио и видео да је сигуран реши да напусти аутобус. Чим је изашао угледао је величанствени Ајфелов торањ. Усхићен попео се на врх Ајфеловог торња са ког се пружао предивни поглед на цео Париз. Занешен предивним погледом изгубио је равнотежу, поче да пада, и где чуда завршио је на птичјим леђима. Птица је слетела и осетила диван мирис колачића. Колачић је био захвалан што га је птица спасила и даде јој један мали део себе који птица у сласт поједе. Дуго је лутао улицама града Париза очајнички тражећи неке нове пријатеље који га неће гледати као храну. Био је страшно усамљен и уплашен. У страху да не буде поједен реши да напусти Париз и оде у уклету шуму за коју су сви веровали да се у њој налази прастара вештица Жизел. Оно што нису сви знали је да је стара вештица Жизел одавно напустила хладну и влажну шуму и отишла у топлије крајеве који су пријали њеној старости. Када је колачић био близу напуштене вештичине куће зачуо је веселу грају. Појурио је, а када је стигао до кућице видео је много колача, слаткиша и торти како се безбрижно играју. Колачићевој срећи није било краја. Пронашао је свој мали слатки рај и мноштво другара са којима се дуго дуго играо.

Јована Петровић 4/1

ОШ „Свети Сава”

Београд